

I. évfolyam, 6. szám.

Megjelenik havonta egyszer.

Budapest, 1910. június.

Kiadóhivatal: VII. ker., Erzsébet-körút 48. sz. I. em. — Előfizetési díj egész évre: **csak 50 fillér.**

Esti elmélkedés.

„A ti béketűrések által nyeritek meg lelketeket“ így szól az Úr Jézus Lukács evang. 21. részében a 19. versben. Mily alkalmasak e szavak, hogy naplemente után kissé gondolkodjunk róluk.

Igen sok dolog teszi próbára béketűrésünket e világban. Különösen ellenségeink. Azonban jóbarátaink önzése és gondatlansága is. Rokonaink hibái is próbára teszik néha béketűrésünket. Máskor ismét betegség és sok egyéb, ami azonban csak Ő előtte ismeretes, aki mindent tud, teszik próbára béketűrésünket. Minő próba az egyedüllét! Azoktól távol lenni, akik szíve a mienkével együtt dobban és kiknek környezete unalmas napokat és nyugtalan éjeket boldog perczekké varázsolják. Hát az a vágy, mely minket a lélek szárnyain azok körébe visz, akik előttünk mentek el a dicső hazába, a fényesség honába, hányszor teszi próbára béketűrésünket!

A másik tanulság az, hogy az alapige szerinti béketűrés által lelkünket megnyertük. Ez annyit jelent, hogy a gyermek félelme, minden más félelmet kizár. Istenben bízva állhatunk és tudjuk, hogy ő az ígétét teljesíti. Ha Istennel élünk, remélhetjük, hogy egykor szorosabb és bensőbb lesz viszonyunk, ha vele leszünk a mennyben. A mi Istenünk a béketűrés Istene, amint Pál mondja a Rómabeliekhez intézett levelében, 15. rész 5. versében. Ez azt jelenti, hogy Isten a *forrása* a béketűrésnek; hogy Isten Krisztusban a béketűrés *példája*; és hogy a béketűrésünknek nem szabad kifogynia, amíg Isten meg nem szűnt lenni.

Az az ember, aki a béketűrés által lelkét megnyerte, *szabad* ember. Önmegnyerés, ebben a legmagasb értelemben: a szabadság, a legmagasb értelemben. Aki így megnyerte lelkét, *gazdag* ember. Egyedül a lélek az, ami megmarad. Semmi pedig, ami meg nem marad, nem bír igazi értékkel. A kegyelem és dicsőség gazdagsága ebben a béketűrésben van összefoglalva, ami önmegnyerés.

Dr. Fitzgerald, püspök.

Egy meglepetésekkel teljes nap.

Weaver, egy volt bányamunkás, aki jelenleg prédikátor, a következőket beszélte el: A legtöbben azt hiszik, hogy én csupán azért hagytam el a bányákat és lettem prédikátorrá, hogy jobb dolgom legyen. Ha ez lett volna az indító ok nálam, akkor csakhamar alaposan csalatkoztam volna. Gyakran olyan szegények voltunk, hogy családomnak nem volt mit ennie és egy fillérünk sem volt, amin vásárolhattunk volna valami harapni valót.

Erre vonatkozólag különösen élénken áll szemeim előtt egy reggel. Harminczhat órája nem ettünk semmit, és nekem Londonba kellett volna utaznom, hogy ott prédikáljak; de éppen oly kevéssé volt pénzem utiköltségre, mint élelmiszerre.

Csendesen ültünk üres asztalunk körül. Kezembe vettem a bibliát, felolvastam belőle egy részt és letérdeltem imára. Ekkor meg-rángatá kis fiam a kabátom és így könyörgött:

„Papa, én éhes vagyok, most ne imádkozz; adj nekem előbb valamit enni, azután imádkozhatsz. Nagyon éhes vagyok!“

36

Ezután anyjához fordult: „Mama, mond kérlek a papának, hogy ne imádkozzon tovább; reggelizni szeretnék, óh, én oly éhes vagyok!” Ekkor ismét hozzám jött, reám támaszkodott, és én éreztem forró könnyeit arczomon. Sohasem felejthetem el azt, mennyire szenvedtem szívemben akkor! Nem tehettem egyebet, minthogy még sürgösebben fohászoktam Istenhez segélyért.

Váratlan kopogtatás hallatszott. Mikor felnyitottam az ajtót, a levélhordó állt ajtóm előtt; egy ajánlott levéllel; ez egy ismeretlen jó baráttól érkezett és benne egy 100 koronás bankjegy volt. Most már vehettem szeretteimnek élelmiszert és elutazhattam Londonba. Hátalatt szívvel bucsúztam el enyéimtől.

* * *

A vonaton mellém ült egy úr és beszélgetni kezdett velem. Nagyon lelkesedetten beszélt a politikáról és én válaszoltam is neki úgy ahogy tudtam. Nemsokára azonban megkérdeztem, nem-e beszélgetnék inkább valamely más tárgyról. Ő nem vette ezt zokon és megkérdezett, vajjon miről szeretnék beszélni.

„Beszéljünk Isten szeretetéről”, válaszoltam én. Ekkor félre tette az ujságot, leemelte kalapját, és komolyan kérdezé:

„Tud Ön valamit Isten szeretetéről?”

„Igen”, feleltem én, „tudom, hogy engem Isten szeret, és hogy fiát érettem adá!”

„Dicsértessék az Isten!” kiáltott fel utiársam.

Erre imádkoztunk együtt és dicsértük Istent az ő irántunk való nagy szeretetéért.

Ezután felkért az úr, hogy mondjam meg neki nevemet. Mikor én mondám: „Weaver Rikárd”, zsebébe nyult és egy teli erszényt vett elő és e szavakkal nyujtá azt nekem:

„Fogadja el ezt, és áldja meg az Isten!” Csodálkozva kértem, hogy mondja meg okát annak, a miért ő nekem ilyen ajándékot akar adni.

„Emlékszik Ön arra, hogy egyszer Liverpoolban prédikált?” kérdé ő. Igen-nel válaszoltam. „Nos lássa, volt egy fiam, aki rossz barátok által félrevezettetett, és nekünk végzetlen nagy gondot okozott. Iszákos volt és játékos és bennünket, szüleit, nem egyszer lopott meg. Annak idején Önt hallotta prédikálni, magába szállt és megtért. Ma legnagyobb vigaszunk és támaszunk. Ezen erszényt már régen magammal hordom, hogy az első alkalommal Önnek átadhassam, Isten iránt való hálám jeléül, aki oly igen megáldotta Igéjét, az ön ajkain, fiamra nézve.”

Hálás szívvel fogadtam el ezek után az erszényt.

* * *

És mégis, e nap meglepetéseinek nem volt vége. Az úton egy helyen prédikálnom kellett és ezért másik vonatba kellett átszállnom.

A kocsiban találkoztam két matrózzal és egy tisztességesen ruházott nővel. A fiatal emberek élénken társalogtak és e közben Istennek nevét gyakran hiába vették. Már nem tudtam ezt tovább meghallgatni, felálltam és ezt mondtam az egyik fiatalember felé fordulva:

„Kérem, barátom, ne gyalázza tovább atyámat.”

„Az ön atyját gyalázni”, viszonzá az csodálkozva, „hiszen nem is ismerem és nem is beszéltem még soha róla. Ismered talánte, János?”

„Nem”, válaszolá barátja.

„Annál szomorúbb ez önre nézve”, mondtam én, „ha ön ismerné az én atyámat, akkor szeretné is őt, nagyon kérem ne vegye hiába többé az ő nevét.” Ekkor megfogtam kezét és beszéltem neki Isten szeretetéről és kegyelméről.

A fiatal ember elmondta nekem, hogy fél-évvel azelőtt anyja halálos ágyánál állt, aki kezét a fejére téve imádkozott Istenhez, hogy áldja meg fiát.

„Hiszi ön”, kérdé tőlem, „hogy Isten engem gonosz bűnöst még meg akar menteni?”

Még sokáig beszélgettem kettőjükkel, és mielőtt elváltunk volna, letérdeltünk a kocsiban és Istenhez fohászoktunk kegyelemért és bűnbocsánatért. Az imánk meghallgatott. A két matróz közül az egyik most Misszió-nárius.

* * *

A mikor kiszálltam, az asszony aki velünk utazott, követett engem és megkérdezett, nem e Weaver Rikárd a nevem. A beszélgetésünkből következtetett arra, hogy férjének egykori barátja vagyok. Körülbelül egy évvel azelőtt prédikáltam az ő falujukban. Erre a következőket beszélte el: „Azon időben nagy szegénységben s szükségben éltem. Gyermekeim és én csaknem tönkre mentünk éhség és nyomorúságban. Férjem börtönben volt és mikor kiszabadult hasonlóbb volt egy ördöghöz, mint egy emberhez. Az úton hazafelé látott egy falragaszt, melyen az ön neve volt, és jelentette ön, hogy aznapon prédikálni fog. Férjem gondolá magában, hogy ez bizonyára ugyanaz a Weaver, aki azelőtt velem a bányákban dolgozott; meg kell hallanom, hogyan prédikál. Az alapigék ezek voltak: „A mester itt van és hív téged.” A férjem annyira meg volt hatva az ön prédikációjától, hogy szívét Istennek adta és ama naptól fogva új életet kezdett. Remegve vártam reá. Cs mikor végre megérkezett, barátságosan kérdezősködött a gyermekek után, és felszólított, hogy hozzam őket elő. Felébredtettem a kicsinyeket, és atyjukhoz vittem őket. Meghatottan vette egyiket a másik után karjai közé és így szól:

„A Megtartó, édes gyermekeim, ma nektek új apát ajándékozott.” Utóljára engem is megölelt és így szóló könnyes szemmel:

„Édes feleségem, ezentúl jobb férjed lesz!“
 „Oh, Weaver úr, e szavak, „édes feleségem“, melyeket már évek óta nem hallottam, nekem oly nagyon jól estek! Nem tudok elég hálás lenni ön iránt. Isten áldja meg!“

* * *

Másnap kopogtak az ajtómon; a „szabad“ kiállításomra négy tisztán öltözött gyermek lépett szobámba atyjuk kíséretében. „Isten áldjon meg Rikárd,“ mondá ő, „én vagyok az a férfi, kiről tegnap neked feleségem beszélt.“ Apá és gyermekek boldogoknak és meglegedetteknek látszottak és rajtuk minden csak szerénységről és jómódról beszélt.

Istennek adtunk hálát együtt, aki mindent oly csodálatosan nagyszerűen intézett.

Mint halnak meg kincsek között.

Egy spanyol bank alkalmazottja, egyszer ellopta a megerősített terem kulcsát, és azzal a szándékkal nyitotta fel, hogy nagy összeg pénzt vigyen el onnan. De mialatt csak ragadományára gondolt, megfélekedett a nagy ajtóról, amely saját súlyától összecsapódott. Az ajtón rugós zár volt, amely becsukta őt, a menekülésre való legkisebb remény nélkül. És most a szegény rab nem tehetett egyebet, minthogy leült és várt és hallgatózott, nem-e jó segítség. Lehetséges volt, hogy napok mulnak, amíg valaki észre veszi. Közben meg kellene halnia éhen és szomjan. Az órák multak, és mind sötétebb lett. Kinzó szomjúság emésztette. Az összes aranyat, mely körülötte fel volt halmozva, odaadta volna egy korty vizért. Mi lett volna a világ gazdagsága előtte, ha neki nyugalma lett volna. Mint hallgatózott ő, nem-e észlelhetne egy hangot is kívülről. De ama szörnyű falak elzártak minden hangot kívülről és belülről egyaránt. Hiába való lett volna a nagy tömör ajtón zörgetni és így segítségért kiállt és ordított. Épen olyan volt ez, mintha a hajótörött a magas tengeren kiállt segítségért. Mennyire hiába való volt, kétségbeesésében valamely gyengébb hely után nézni, ahol emberfeletti erővel magának utat áthatott volna a külvilágba. Milyen közelfekvőnek tetszett előtte, és mégis milyen távol volt. Szívesen fogadta volna elfogatását, pellengére állíttatását, sőt a büntetését is, csakhogy kiszabadulhasson abból az élő sírból. Bírágya volt a veszte. Befürkészett a kincses házba, de csupán azt nyerte vele, hogy belátta mennyire hiába való az arany és kincs, ha egyebünk nincs.

Vannak más, ki nem elégitett és elégedetlen emberek, akik maguk állapítják meg rettenetes sorsukat. Sok évi fáradság, bűn és balgaság után elérkezik a megtorlás órája. A kapzsi pénzt szerzett és megtudja,

milyen keveset ér ez és meghal rozsdásodó kincsei között. A kereskedő nagy vagyont halmozott fel és tönkre ment szervezettel csak fáradtan vonszolja már létét, irigyelvén az életerős koldust ajtója előtt, és elhagyja gazdagságát, melyet azok fognak elpocsékolni, akik halálát nyereségüknek és a világ hasznának tartják.

A bűnös élvezet kedvelője gyalázatában büszkélkedik és minden szenvedélyt a legnagyobb tulzásba visz, míg végre, megtört egészséggel, megrendült idegzettel, rothadó csontokkal, egyedül fekszik, gyűlölvén és átkozva, és rájön, hogy élvezetei fájdalommá változtak és hogy ama dolgok, melyek után vágyódott, megalapították romlását.

„Oh, ember fia, tanuld meg a meglegedés ieczkéjét. A bűn szomorúságot hoz. Semmi, amit Isten tilt, nem hozhat maradandó békességet vagy élvezetet. Törtess előre ha akarsz, de végre olyan börtönben leszel, amelyből nincs menekülés. Birtokaid, vágyaid, társaságod és bűneid minden oldalról körül falaznak, és nem lesz út menekülésre. „Mert mit használna az embernek, ha az egész világot megnyerné is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?“

Hogyan olvasod a Bibliát?

Sokan a Bibliát túlságos felületesen olvasák. A hívők között is vannak olyanok, akik Isten Igéjét nem olvassák nagyobb komolysággal, mint bármely más könyvet vagy újságot. A Bibliát igazán úgy kellene olvasni, mint *Isten szavait*, mivel Isten maga beszél benne hozzánk.

Ezért ájtatossággal, hódolattal és elmélkedéssel kellene azt olvasni. Az is igen hasznos, ha olvasás közben mindenféle kérdést intéz az ember önmagához. Mint: Élvezem-e én azt, ami e versben vagy fejezetben áll? Olyan vagyok-e, amilyennek e fejezet szerint hívőnek lennie kell? Ilyen módon Isten Igéje szellemileg megemésztetik, és csak így hozza meg igaz gyümölcseit.

Továbbá helyesebb, ha inkább csak egy vagy néhány verset olvas az ember, de azt a nap folyamán szívében megfontolja és emlékezetében megtartja, mintha egyszerre sokat olvas és azután mindjárt el is felejt. A bibliának egyetlen egy szava is napokig erősíthet és felüdíthet bennünket, ha bennünkben jól feldolgozzuk.

És most kedves olvasó, drága-e neked Isten Igéje? Nélkülözhetetlen, áldást adó forrássá vált-e részedre? Tapasztaltad-e a csodálatos erőt, mely belőle kiárad. Tudd meg hogy Isten Igéjének szavai igazok. Zsolt. 33., 4. A benne foglalt ígéretek bizto-

sak. Menny és föld elmúlnak, de az örök igazságok sohasem.

Persze, Isten Igéje el is vár valamit az embertől. Mindenekelőtt hívőleg kell el- és befogadni. Mert „boldogok, akik hallgatják Istennek beszédét és megtartják azt“. Továbbá örömet és teljes szívvel engedelmeskedni kell szavainak. Így tehát hatoljon be az szívedbe, hogy ott mint életerős mag gyümölcsöt hozzon, mely az örök életben is fennmaradjon. Ha pedig megízlelted e mézet, mely az örökkévaló Igéből fakad, ismertess meg másokat is e magasztos kincsessel!

Egy művezető

gyakran hallotta az evangéliumot, azonban sehogy se tudta megérteni, hogy ő minden további nélkül az Úrhoz mehetne. Ekkor egy napon főnökétől egy kártyát kapott, e szavakkal: „Amint felhagy a munkával jöjjön rögtön házámba.“ A meghatározott órában, kopogtatott az ajtón, azonban főnöke, aki az ajtót felnyitotta, meglehetősen haragos hangon szólt hozzá: „Mit akar most János, hogy engem zavar? A munkaidőnek vége, mi keresni valója van még itt?“ — „Uram, hiszen kaptam Öntől egy kártyát, melyen nekem megparancsolta, hogy a munka félbehagyásakor jöjjenek Önhöz.“ — „Talán azt akarja ezzel nekem mondani, hogy egyszerűen már arra a kártyára fel, jöhet?“ — „De én igazán nem értem Uram; azt hiszem, hogyha engem hív, van is jogom jönni.“ — „Jöjjen be, majd felolvasok Önnek egy másik meghívót.“ Leült és felolvasá: „Jöjjetek én hozzám, mindnyájan, kik megfáradtatok és megterhelte-tek és én megnyugosztalak titeket“ — és hozzá tette: „Vajjon hiszi-e, hogy e meghívóra elmehet Krisztushoz?“ A művezető belátta tévedését és hitt.

Zsoltárok a világtörténelemben.

A Contras melletti csata előtt a hugenották letérdeltek és a 118. Zsoltárt énekelték: „Hirdessétek az urat, mert igen jó, mert mindörökké megmarad az ő irgalmassága.“ Egy néhányan ellenségeik közül, akik ezt látták, felkiáltottak: „Lám, e gyávák már most kegyelemért könyörögnek.“ „Ó nem“, válaszolá egy idősebb tiszt, aki ismerte szokásaikat, „komoly ütközetre lehettek elkészülve ezen emberekkel, akik itt imádkoznak és zsoltárokat énekelnek.“

A 46. Zsoltár: „Az Isten a mi oltalmunk és erősségünk,“ volt alapja eme világhírű éneknek: „Erős várunk nekünk az Isten.“

A 68. Zsoltár: „Mikor az Isten felkél: az ő ellenségei elszélednek,“ a hugenották között mint Csatadal volt ismeretes. Savonarola ezt énekelte a máglyára vezető útján.

A dunbari győzelem után Cromwell seregével a 117. Zsoltárt énekelte: Dicsérjétek

az urat minden pogány népek; dicsérjétek őtet minden népek.“

A 6. Zsoltárt joggal általános bűnbánó zsoltárnak nevezhetjük; Medici Katalin, Calvin János és sokan mások ezt tették bűnbánó imájukká.

Istvánnak, Husz Jánosnak, Prágai Jeromosnak és sok vértanúnak és Isten kiváló embereinek utolsó szavai a 31. Zsoltár 6. verse voltak: „Kezetre bízom lelkemet.“

A föld legészakibb sírja a Beechy fok közelében van. Egy északsarki expedíciónak egy tagja van ott eltemetve, kinek sírkövén az 51. Zsoltár 9. verse áll: „Moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál.“

A Biblia hatása.

A Fidzsi szigeteken 1850-ben még lehetett kb. 40 koronáért egy embert vásárolni, megölni és megenni. Most a Biblia, mely minden házban feltalálható, megszelídítette a durva szokásokat. Mely más könyv képes ily hatást gyakorolni?

Minden javunkra van.

Egy hitbuzgó bányásznak, aki, ha szükségben és bajban volt, azt szokta mondani: „Minden javunkra van“, sokat kellett ezen meggyőződéséért barátaitól eltérni. Egy napon ismét ott áll a bánya nyílásánál, hogy társaival az 1000 láb mély aknába menjen. Mellette feküdt a földön egyszerű reggelije. Hirtelen ott terem egy kutya, a reggelit felkapva tova rohant. A mi bányásznak persze iparkodik reggelijét megmenteni és üldözni kezdi a kutyát. Társai nevetve és gúnyolódva kiáltanak utána: „Minden javunkra van!“ Ezalatt be kellett menni a bányába és ez volt ami jámbor bányásznak szerencséje. Azok közül, akik bementek, egyik se került élve napvilágra. A tetőzet beszakadt és eltemette valamennyi bányászt.

Vallásos összejövetelek tartatnak:

Budapesten, VII., Erzsébet-körut 48. I.

Vasárnap d. e. 10 órakor, d. u. 5 órakor és

Kedden este 8 órakor (németül),

Csütörtökön este 8 órakor (magyarul).

Kispesten, Fő-utca 5.

Hétfőn este 8 órakor (magyarul),

Csütörtökön este 8 órakor (németül).

Palotaújfalun, Dugonits-utca 25.

Kedden este 7 órakor és

Vasárnap d. u. 4 órakor (magyarul).

Szivesen látjuk!

Kiadó: Melle F. H. Ottó.

Szerkesztő: Jakob János.